

Svetozár Olovrant

SVETAZÁR SÁMŇOŠÍK®

a PARNÝ CHRÁM

MARENČIN PT

Svetozár Olovrant

SVĚTÁK ŽÁNOŠÍK[®]

A PARNÝ CHRÁM

MARENČIN PT

© Svetozár Olovrant, 2020

© Marenčin PT, spol. s r. o., 2020

Jelenia 6, 811 05 Bratislava, Slovakia

www.marencin.sk marencin@marencin.sk

Cover layout & illustrations © Mikuláš Podprocký

Layout © Marenčin Media, s. r. o.

Jazyková úprava Mária Stanková

863. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0720-7 (viaz.)

ISBN 978-80-569-0721-4 (ePDF)

ISBN 978-80-569-0722-1 (ePub)

PROLÓG

 trom zrazený bleskom padol na vedľa stojaci kmeň a spolu vytvorili znamenie kríža. Vedľa zo zeme vyvieral prameň čerstvej vody. Prepletené konáre vytvárali nad krížom zelenú klenbu. Len čo otec Dolorosus uvidel tú nádhernú lesnú kaplnku, ktorú vytvorila panenská príroda, neodolal a kľakol si. Namočil si prsty do studničky, prežehnal sa a pohrúžil svoju dušu do modlitieb.

Zbojníci si mysleli, že klačiaci mních bude ľahkou korisťou. Dvaja sa mu s revom vrhli na chrbát a tretí sa na hlavu v kapucni zahnal okovaným obuškom.

Zdalo sa, že si útočníkov ani nevšimol. Iba sa mierne naklonil naľavo, obušok dopadol na zátylok zbojníka vpravo a rozlúskol mu lebku ako zrelý orech. Potom sa mních postavil a až teraz bolo vidieť, aký je mohutný. Prudko sa predklonil, aby mu ľavý zbojník prepadol cez plece. Keď okolo letela jeho rozstrapatená hlava, pridržel ju pravačkou pod bradou a dovolil padajúcemu telu, aby si svojou vlastnou váhou zlomilo väzy.

Zbojník vzadu mu zatiaľ zasadzoval obuškom do chrbta úder za úderom, ale ozrutný mních mu nevenoval pozornosť. Až keď boli prví dvaja mŕtvi, obrátil sa k tretiemu. Vytrhol mu z ruky obušok, pretočil rukoväť v dlani a spodným švihom okovanou hlavicou rozdrvil zbojníkovi koleno.

Zmračený sa zviezol na zem, zvíjal sa od bolesti a žobral o milosť.

„Raduj sa, pretože ti darujem život,“ povedal otec Dolorosus dobromyseľne, „život večný.“

Preklopil ho na chrbát a kľakol mu na hrud', až rebrá zaprašťali a okolo úst sa objavila krvavá pena. Z mníšskeho habitu vytiahol fľaštičku a nalial si na prst trochu krizmy. Na koži cítil, ako olej páli, bol totiž za studena lisovaný zo semien páľčivých papričiek feferónok. Potom dal zbojníkovi posledné pomazanie

na brány piatich telesných zmyslov, potrel mu olejom oči, nos, ústa, uši a dlane.

„Skrz toto sväté pomazanie – nevrť sa! – Nech ti Pán pre svoje milosrdenstvo pomôže – potvora, nehryz! – z milosti Ducha svätého. Amen. – Ešte nezomieraj! – Nech ťa oslobodí od hriechov, nech ťa zachráni a posilní. Amen. – Teraz už môžeš skapať.“

Pri poslednom „Amen“ bublina vzduchu z pľúc prebodnutých kostou doputovala do srdca a zbojník vyplul svoju dušu rovno do pekla, kde s prekvapením zistila, že existujú oveľa horšie bolesti ako tie telesné.

Otec Dolorosus dôstojne dokončil prerušenú modlitbu, oprášil si kolená a pokračoval v ceste. Čakalo naňho ešte veľa práce.

KAPITOLA 1

ŠACH MAT SMRŤ

hodskí gajdoši ako jeden stisli pod pazuchami mechy a gotickú klenbu sály rozvibrovali mekotavé fanfáry. Do kruhu svetla na pódiu prišla najprv drevená skriňa na kolieskach, za ňou muž s orientálnymi črtami v tureckom kabátci, s vykrútenými fúzmi a s turbanom na hlave. Do tretice sa z tmy vynoril šlachovitý chlapík, ktorý sem pred sebou skriňu aj s Turkom pritisol. Mal na sebe navlečený plášť z konskej kože dlhý až po lýtka, hrboľatý od množstva vreciek, puzdier a záhadných nástrojov zavesených na remienkoch. Tradičný habit mechanigromantov. Lesklo červený odtieň zjazvenej kože na jeho rukách aj hlave bez jediného chlípka či vlasu svedčil o tom, že pracuje s parou pod tlakom. Takí ľudia zvyčajne nerástli do krásy, ani sa nedoživali pozhnaného veku. Para je vášnivá milenka, dáva šťastie aj bolesť a dokáže rovnako usilovne pracovať aj zabíjať.

Teraz bolo vidieť, že Turek je v skutočnosti drevená figurína v životnej veľkosti. V ľavej ruke držal dlhú janičiarsku fajku, pravícu mal vystretú pozdĺž šachovnice, ležiacej na hornej doske skrine. Mechanigromant teatrálnym švihom otvoril troje dvierok na prednej strane. Potom prešiel dozadu a stadiaľ presvietil skriňu zažatou sviečkou, aby si obecnstvo mohlo prezrieť vnútro. Napravo stál guľový parný stroj, zavesený za hriadel' na dvoch ložiskách, od neho sa do všetkých strán prístroja rozvetvovali železné páky a prevody. Prostrednú časť zaberá zložitý mechanizmus, poháňajúci figurínu Turka. A naľavo sa ukrýval mozog prístroja, zložený z labyrintu ozubených koliesok, ťahadiel a vačiek, precízne vysústružených z lesklého bronzu.

Mechanigromant vložil pod kotol parného stroja kartušu z pomaly horiaceho pušného prachu a zapálil ju sviečkou. Po chvíli sa guľa začala otáčať a pomocou prevodov rozhybala celý stroj.

Každá súčiastka vydávala vlastný zvuk. Prevody škrípali, vačky cvakali, kolieska vrčali. Turkova fajka v pravidelnom rytme vyfukovala obláčiky pary. Potom na šachovnici rozostavil biele a červené figúrky a tlesol na znamenie, že partia sa môže začať.

Lokaji priniesli pozlátené kreslo. Do sály vošiel mužiček s dlhým špicatým nosom na baculatej tvári, tak trochu v tieni dlhej parochne, umne vytvarovanej do perejí šumavského vodopádu. Okolo krku mu visela reťaz rytiera Rádu zlatého rúna, na zamatovom kabátci farby levej hrivy mal pripnutý velmajstrovský odznak Loveckého rádu svätého Huberta popri dvojhlavej orlici 33. stupňa škótskeho rítu. Predtým František II. Antonín gróf Špork, teraz jeho veličenstvo kráľ český Hiram I.

Všetci v sále sa hlboko uklonili. Po chvíli úctivého ticha panovník dvoranom s úsmevom naznačil, že si môžu narovnať chrbty a uvelebil sa do kresla oproti Turkovi. Mal biele figúrky, takže začínal hru. Bez rozmýšľania potiahol kráľovským pešiakom na políčko e4.

Automaton ožil. V mechanickom mozgu sa začal pomaly otáčať lesklý valec veľkosti kukuričného klasu, posiaty tisícmi ihličiek, ktoré postupne zdvíhali a zase spúšťali jednotlivé kmene v lese tenkých ocelových kolíkov. Turkova pravá ruka sa trhanými pohybmi zdvihla z dosky a zrkadlovým ťahom posunula červeného pešiaka na e5.

Hiram vyšiel kráľovnou na f3. Juraj Jánošík nebol práve šachový expert, pravidlá hry ho ako malého chlapca naučil starý pán farár v Terchovej a odvtedy hral iba trikrát. No bolo mu jasné, že biely teraz zaútočil kráľovnou priskoro. Len aby vystavil na obdiv svoje vojvodcovské schopnosti. Po víťazstve nad uhorskou armádou pri bitke troch kráľov pri Slavkove totiž Hiramovi v torbe vyrástla maršalská palica a nevädla ani po katastrofálnej porážke od skutočných Turkov pri Segedíne.

Umelý Turek chvíľu naprázdno vrčal kolieskami a potom uvážlivo posunul svojho koňa na c6. Hiram vysunul strelca na c4. Automaton bez zaváhania odpovedal ťahom druhého koňa na f6.

Jánošík udržiaval na tvári ľahký úsmev, ale v srdci mu bublala

tichá zúrivosť. Hlava zaparená pod nakaderavenou a štedro napudrovanou parochňou ho príšerne štípala. Konečne pochopil, načo majú všetci dvorania v rukávoch zastrčené tie tenké ručičky zo slonoviny, zakončené ostrými pazúrikmi: na škrabanie sa pod parochňami. On však žiadnu ručičku nemal a požičať si cudziu si netrúfal. Po čele mu stekali pramienky potu rovno do očí a páli-li ako čert. A akoby tolké utrpenia nestačilo, z obrovského lustra zaveseného pod krúženou klenbou Vladislavskej sály mu z taviacich sa sviečok na špičku nosu kvapkal horúci baraní loj.

Biely presunul koňa na e2 s priehladným úmyslom upratať rošádou kráľa do bezpečia. Oveľa lepšie by bolo potiahnuť na f3, tam sa však už predtým rozčapila jeho vlastná kráľovná.

Zdanlivo chaotický pohyb súčiasťok v mechanických útrobach Turka sa nepatrne zrýchlil. Drevená ruka uchopila červeného strelca a položila ho na c5.

Piaty ťah Hiram zahájil energickými ťahmi slonovinovej ručičky pod parochňou. Potom presunul krajného pešiaka na a3. Turek odpovedal takisto pešiakom na d6.

Biely urobil malú rošádu. Automaton potiahol strelcom na g4. Napadnutá biela kráľovná ubzikla do exilu na d3. Turek presunul koňa z f6 na h5.

Kráľ zatlieskal. Vzápätí pribehol čierny lilipután, na hlave mal smiešny vysoký cylinder, zakončený sklenenou pologuľou plnou silnej pálenky, z ktorej trčal zapálený knôt. Trpaslík zručne naphal fajku tabakom, zasunul ju Hiramovi do úst a pripálil plameňom na klobúku. Jánošík si všimol, že hlavička fajky je vyrezaná z morskej peny do podoby kráľovej hlavy s maličkou fajočkou v ústach. Rád by vedel, koľkokrát sa mocnárova hlava opakuje v čoraz menších kópiách, ibaže stál príliš ďaleko.

Hiram si potiahol z fajky a súčasne potiahol aj bielym pešiakom na h3, kde napadol červeného strelca. Ten zabil bieleho koňa na e2 a na revanš tam bol zmasakrovaný bielou kráľovnou. Automaton precválal koňom z h5 na f4, odkiaľ opäť ohrozil bielu kráľovnú. Hiram kráľovnou ustúpil na e1.

Parný stroj v skrini zabral. Para bafkajúca z fajky viditeľne

zhustla a ozubené kolieska sa rozbehli do takých otáčok, že sa premenili na rozmazané škvrny.

Jánošíka hra tak zaujala, že zrazu zabudol na všetky úklady potu aj vosku. „Máš kráľovnou útočiť, a nie curigať, ty strachopud, ty neudatný zbabelec,“ nadával v duchu urodzenému šachistovi. „Saracén teraz pohne svojou kráľovnou na g5, v ďalšom ťahu na g2 a máš mat ako hrom!“

Akoby ho počul, Turek dvihol červenú kráľovnú.

V tom momente sa rovno pred Jánošíkom vztýčil nejaký hromotník, a tým mu zachránil život. Juraj sa naklonil nabok, aby videl na šachovnicu. Vtom z dna šachovej figúrky vyšľahol oslnivý záblesk, po ktorom nasledovalo zahrmenie. Uprostred operadla zlatého kresla sa rozdávala krvavá diera veľkosti mužskej päsťe, lemovaná Hiramovými vnútornosťami. Čím viac sa kužeľ výstrelu približoval cez sálu k Jánošíkovi, tým boli otvory v ľudských telách väčšie. Keby sa pred chvíľou náhodou neuhol, bol by teraz o pár riadnych libier mäsa a kostí ľahší.

Ubehla dramatická pauza hrobového ticha, a potom sa rozľahol v sále rev ranených a jačanie vydesených. Fajkovému liliputánovi vletela do očí krvavá sprcha. Oslepený sa zatackal, sklená kupola klobúka sa roztrieštila o bezvládnú hlavu jeho pána a zaliala trpaslíka horiacou pálenkou. Plápolajúci piadimužík kľučkoval po sále a zapaloval ďalších a ďalších dvoranov.

Jediný, kto nestratil hlavu a začal potláčať vzniknutú paniku a chaos, bola kráľovská garda, zložená výhradne z príslušníkov hraničiarskeho kmeňa Chodov. Jánošík ich okamžite spoznal podľa tradičnej chodskej rovnošaty – žltých jelenicových nohavíc po kolená, vysokých čiernych čižiem, dlhého kabáta šerkováka zrebnej farby a nízkeho širokého klobúka z čiernej plsti, zvaného šírák. Chodovia začali zohratým spôsobom hasiť požiar, fackovať hysteričky a dorážať ranených.

„Toto je arcimalér,“ zahučal Jánošík do uška dámy, ktorá stála po jeho pravici a s otvorenými ústami vypliešťala oči na obraz skazy. „Mizneme, ale najprv musíme zobrať dôkazy. Ja vezmem digrammaton a vy figúrku.“

Náčelník gardy, nebezpečne vyzerajúci chlapík s tvárou preškrtnutou dvoma dlhými jazvami do tvaru kríža, ukázal šlachovitým prstom na Jánošíka a jeho dámu a prehlušil okolitý lomoz hlasom zvyknutým veliť v bitevnom mumraji: „Zatkníte ty dva špióny. Spáchali na pana krále hatentát!“

Gajdošská kapela sa ako jeden muž obrátila smerom k nim. Muzikanti nacvičenými pohybmi pretočili svoje nástroje cez plecia, namierili na nich a stisli rohy na kozľacích hlavách. Jánošík si všimol, že basové píšťaly nie sú ako tie melodické z kravských rohov, ale sú odliate z bronzu. Bleskurýchlo strhol dámu do náručia a spravil s ňou na podlahe kotrmelec. Zaburácali výstrely a roztruby gajdošských píšťal v ohni a dyme vychrlili sprážku sekaného olova. Salva preletela vzduchom na mieste, kde ešte pred okamihom stáli, a vykrojila do davu dvoranov ďalšie krvavé lieviky.

Zatiaľ čo strelci gajdoši ládovali na ďalší výstrel, Jánošík pružne vyskočil na nohy a rozbehol sa k automatonu. Nedbal na hryzenie ozubených koliesok a skrvavenou rukou vydrapil z mechanického mozgu valec pokrytý ihličkami, zatiaľ čo dáma vychmatla červenú kráľovnú z Turkovej drevenej ruky. Potom sa obaja vrhli k portálu v severozápadnom rohu sály, odkiaľ iba pred niekoľkými minútami vyšiel kráľ Hiram. Dlhá sukňa za nimi viala ako zástava pri úteku z prehratej bitky.

Dvere zdobené štvoricou znakov krajín českej koruny boli zamknuté, ale Jánošík našťastie vedel, ako sa otvárajú. Stisol postupne všetky erby v takom poradí, v akom boli kedysi pripojené ku korune svätého Václava. Najprv strieborného dvojchvostého leva Českého kráľovstva, potom strieborno-červeno šachované orlicu Moravského markgrófstva, potom červeného býka Lužického markgrófstva a nakoniec aj čiernu orlicu Sliezskeho kniežatstva. Skrytá zámka cvakla a dvere odskočili.

V poslednej chvíli, pretože rozzúrených Chodov mali za päťami. Rýchlo za sebou dvere zabuchli a zapreli ich masívnou závorou. Ocitli sa v prijímacom salóne a prvými dverami napravo prebehli do kráľovej súkromnej pracovne.

KAPITOLA 2

VÍRENIE RUJNÝCH RÚN

proti rokokovej prezdobenosti reprezentačných priestorov bola miestnosť zariadená prísne asketicky a symetricky. Steny boli holé, až na podrobnú Mercatorovu mapu Európy presne v prostriedku. Pod ňou stál nezdobený kancelársky stôl s tvrdou stoličkou. Profánne kusy nábytku na ľavej strane – presklenú skriňu chrániacu pred prachom zbierku fajok, fajčiarsky diván a glóbus veľký ako koleso voza – na pravej strane opticky vyvažovali sakrálné predmety – alchymistická piecka athanor s vloženou krivulou, menšia egyptská sfinga z modrého porfýru a sklený model planetárnych sfér slnečnej sústavy z piatich platónskych telies preložených guľami, ako ho opísal Johannes Kepler v traktáte *Mysterium Cosmographicum*.

Jánošika zaujal kolosálny foliant so zlatým nápisom (DE)FLO-RARIUM na chrbte, zaberajúci väčšinu dosky stola. Hoci veru nebolo času nazvyš, neodolal a roztvoril ho. Vnútri knihy boli namiesto stránok zviazané drevené obaly a každý obal bol rozdelený dvadsiatimi piatimi zvislými a štyridsiatimi vodorovnými priečkami na tisíc štvorcových priehradiek. V každej priehradke ležala jedna sklená minibanka nepriedušne uzavretá zátkou a v každej minibanke pramienok chlpkov previazaný hodvábnou nitkou. Pramienky mali rôznu farbu – od platinovej blond cez všetky odtiene žltej, hnedej aj hrdzavej až po havraníu čerň. Ku každej minibanke bol prilepený papierový prúžok, na ňom drobučkým písmom napísaný dátum a ženské meno. Obyčajný človek by nápisy bez pomoci zväčšovacieho skla nerozoznal, avšak Jánošik mal zrak tatranského orla, a tak si ich teraz s pobaveným úžasom prečítal. Tri posledné poznal dokonca osobne:

12. novembra 1744 Madame de Pompadour

To bola predsa tá pôvabná mladá vyzvedačka z Paríža, ktorá

s ním flirtovala na plese. Pošuškávalo sa, že je na najlepšej ceste stať sa milenkou francúzskeho kráľa Ľudovíta XV. Ibaže Hiram I. bol očividne rýchlejší...

13. novembra 1744 Maria Theresia von Habsburg

No pozrimeže, takže uhorská kráľovná počas svojej inkognito návštevy Prahy nezmačala len pero pri podpise tajnej spojeneckej zmluvy...

14. novembra 1744 Marie Magdalena grófka Kounicová

Jánošík neodolal, opatrne odzátkoval minibanku a inhaloval. Bez akýchkoľvek pochybností spoznal pikantnú vôňu grófkinho lona. Chĺpky mali takisto správnu farbu kefovanej medi.

„Nie že by som žiarlil, moja láska,“ obrátil sa ku grófke, „ale kedy presne ste tomu starému capovi darovali do zbierky rúno svojho lona? Myslel som, že vás mám stále na očiach.“

Grófka Kounicová zo seba medzitým strhla nádherné, avšak zúfalo nepohodlné šaty. Odopla si šnurovačku z veľrybích kostíc aj železný kôš podopierajúci sukňu, ktorý pripomínal menšiu kostolnú kupolu. Nakoniec sa vysúkala aj zo spodničky, zdobenej kaskádou čipiek a stúh, a stála tu nahá ako anjel.

„S Hiramom som sa vyspala včera večer, keď ste šli s Casanovom do bordelu,“ pobožkala Jánošíka na tvár. „Myslela som si, že to viete, miláčik.“

Rozhovor náhle prerušili údery do dvier a rev náčelníka chodskej gardy: „Otvöríte ha vzdejte se! Jste obklíčení, nemáte kam hutéct!“

„Dopovieme si to inokedy,“ navrhol Jánošík, opatrne zatvoril minibankami cinkajúce (DE)FLORARIUM a z úkrytu v železnej výstuži grófkinej sukne vytiahol svoju parnú valašku. Bola to nádherná bojová sekerka, dielo japonských majstrov kováčov, hostujúcich v svätomartinskej zbrojovke. Mala prakticky nezničiteľnú čepel z mnohovrstvovej damaskovej ocele a porisko z ebenového dreva, ktoré sa na konci rozširovalo do gule veľkosti zaťatej chlupskej päste. Na nej sa vynímal Jurajov monogram JJ, vykladaný perleťou a korytnačinou. Zbraň mu necelé dva roky predtým daroval pred smrťou starý uhorský palatín Turzo.

Juraj rýchlymi, tisíckrát nacvičovanými pohybmi pripravil valašku na boj: nechťom ťukol do prvého písmena J v monograme, z rukováti odskočilo viečko a pod ním sa objavila koliesková zámka. Natiahol pružinu klúčikom, do kohútika nasadil kresací kamienok a viečko opäť zaklapol. Potom stlačil druhé písmeno J a zakrúžil valaškou nad hlavou. Koliesko vykresalo o pazúrik iskru, od nej so zvyčajným zabzučaním vzplanula kartuša pomaly horiaceho pušného prachu a po chvíli sa rozbehla miniatúrna Kempelenova parná turbína zabudovaná v porisku. Len čo kempelen nabral obrátky, z damaškového ostria sa vysunuli ďalšie tri sekerky, doposiaľ ukryté jedna vnútri druhej. Čepele sa s cvakaním rozvinuli do tvaru kríža, ktorý sa zúrivosťou rýchlosťou rozkrútil okolo svojej osi.

Grófká Kounicová sa zatiaľ prezliekla do priliehavého čierneho trikotu a z plesových črievičiek skopla podpätky.

Zostávalo len bezpečne uložiť valec a figúrku zo šachového Turka. S tým však bol problém: šaty dvoranov nemali žiadne vrecká. Pre aristokrata boli zbytočné – ak niečo potreboval, podali mu to sluhovia. Vrecká boli znamením sprostého ľudu, ktorý sa neštítel telesnej práce a hromadenia majetku. Jánošík si teda strhol z hlavy svrbiacu parochňu, oba predmety do nej zabalil a prameňe falošných vlasov si zaviazal okolo krku na uzol ako šál.

Vo chvíli, keď sa dvere z Vladislavskej sály vyvrátili pod náporom rozbesnených Chodov, Juraj s grófkou Kounicovou už utekali cez kráľovu spálňu do knižnice. Tam sa komnaty Starého kráľovského paláca končili masívnou kamennou stenou.

„Zahnali jsme je do kúta jako krysy. Hin se hukáže, hdo s koho!“ jasal náčelník Chodov. Keď však vtrhli do knižnice, našli ju celkom ľudoprázdnu.

„Kozino, podívej, hutíkají tuto po mostku do chatedrály,“ ukázal jeden z gardistov na zamrežované okienko, za ktorým sa mihli postavy utečencov. „Chlapi, vobejdeme to spodem!“

„Žádný vobcházení nebude,“ zavrčal náčelník. „Někde tutaj muší bejt tajný dvíře. Našli je voni, najdeme je i my. Šak mají ta-

ky jenom jednu díru do prdele. Haspoň hu tej hrabínky to vím hurčite.“

„Můj svak bul truhlář ha tajný dvíře v knihovnách pro panstvo často vyrábíl,“ ozval sa ďalší gardista, ktorému ktosi odhryzol spodnú polovicu ucha, podľa otláčkov zubov zrejme vlk. „Dvíře dycky votvívá jedna falešná kniha, která se musí naklopit z řady, poněvadž vod ní vede táhlo k západce. Pozná se podle toho, že má habsurdní název. Haby si ji někdo nechtěl přečíst a tím ty tajný dvíře neodhalil.“

Chodovia sa pustili do hľadania, avšak absurdné názvy mala väčšina kníh, pretože kráľ Hiram si zrejme práve také obľúbil. Tá pravá teda nebola *Průručka nebeskej meteorologie*, ba ani *Umenie šermu surovými vajcami*, a tobôž už nie *Receptár samovrážd*. Tajné dvere otvorili až povytiahnutím traktátu *Ako zmrazil svetlo*. Gardisti sa jeden po druhom nasúkali do temného otvoru v knižnici a o poschodie vyššie prebehli po zastrešenom kamennom moste do kráľovského oratória v metropolitnej Katedrále svätého Víta. Práve včas, aby zahliadli dokonale vysústružené grófkino lýtko, ako mizne za zákrutou točitého schodiska.

Vrhli sa za utečencami, ale po niekoľkých schodíkoch ich zastavila zúrivá obrana. Úzke točité schody sa stáčali smerom nahor doľava, pretože stavitelia katedrály drukovali v hierarchii tým hore. Vyššie postavený šermiar totiž mohol bojovať pravou rukou bez prekážok, zatiaľ čo jeho súperovi pod ním prekážali schody. To využil teraz Jánošík, ktorý svojou rotujúcou valaškou bez problémov odrážal chabé výpady gardistov.

Chodský čakán v sebe spája všetky typy chladných zbraní – sečné, tupé aj bodné. Jeho hlavica má spredu nabrúsenú sekeru a zozadu kladivo, dlhé porisko je zakončené ocelovým bodcom. Obstojí v súboji s mečom, kordom aj buzogáňom. Teraz však narazil na mocnejšieho súpera.

Náčelník stiahol gardistov späť pred portál schodišta a pošepky im prikazoval: „Chlapi, musíme ty dva hobalamutit. Nahoře nemají kam hutět, tady to schodiště je jediná cesta. Nejdřív je hodtamtud vyčoudíme, ha pak na ně poštveme vlčky.“

Plán bol prijatý s nadšením. Dvaja gardisti odbehli do vlčince, tretí priniesol od hlavného oltára balík kadidla a ostatní začali čakami rozbíjať lavice a stavať z nich hranicu. Po chvíli schodisko zahalil narkotický dym myrhy s kadidlom. Chodovia si omotali tváre šatkami namočenými do svätenej vody a na čele s párom vlkov, nahnevane mykšlujúcimi reťazami, vyskákali po schodoch hore. Tentoraz nikto nekládol odpor.

Zato hore ich ohromil výhľad dych vyrážajúcej krásy. Ocitli sa na vnútornom trifóriu, úzkej ochodze, obopínajúcej dookola hlavnú loď katedrály vo výške, kde sa začínajú bazilikálne okná. Sem smeli doteraz vkročiť len stavitelia a panovníci.

Dolu temná priepasť bičovaná snečnými lúčmi. Navrchu sieťová klenba, geniálne dielo majstra Parlera, prvé svojho druhu. Jej nosné rebrá sa nezbiehajú do žiadneho stredu, ale rytmicky sa prelínajú ako interferenčný obrazec dvoch vln. Vzor klenby pôsobí hypnoticky, zvolna vtahuje pozorovateľa do seba. Niekomu pripomenie pôdorys nebeského trónu. Inému zase šík anjelov vrhajúcich sa do útoku proti šíku démonov. Tretiemu kostru Boha.

Každé klenbové pole má svoje zvláštne vzdutie, a je preto inak osvietené. Všetko tu má svoj zmysel aj farbu: piliere a rebrá žiaria plátkami rýdzeho zlata, klenbové polia sú rumelkovo červené a posiate zlatými hviezdami ako nebo nad portrétmi vymretej panovníckej dynastie rímskeho cisára a českého kráľa Karola IV.: jeho rodičov, manželiek a detí. Hoci sochy vytesali z pieskovca, vyzerajú ako skutoční ľudia. Sú v životnej veľkosti a pomalované prirodzenými farbami, majú ružové líca, červené pery, svetlé brady aj vlasy... Len Karolova matka Eliška Přemyslovna je tmavovlasá. Na hlavách majú všetci zlaté koruny posiate drahokamami, Karol a jeho syn Václav dokonca dve koruny nad sebou. Oči všetkých sôch prísne civejú na votrelca.

Náčelník Chodov sa konečne spamätal a hľadá pohľadom utečencov. Tamto sú, na opačnej strane chóru katedrály. Sedia na veľkej železnej guli veľkosti trolley hlavy. Guľu v zvislom smere obopína ryhovaný prstenec z kaučuku proti preklzavaniu. Celá sa

trasie od potláčanej energie, štrbinami medzi nitovanými plátni syká von para pod tlakom. Jánošík povolil opraty, a tým otvoril ventily vypúšťajúce paru z kotla na lopatky turbíny. Pravým pedálom odbrzdil a ľavým zaradil spojku medzi turbínou a ryhovaným prstencom na povrchu gule. Grófká Kounicová v sedle za Jurajom ho pevne objala rukami okolo pása a hlavu si mu položila na chrbát. Gula sa za šialeného rachotu v oblakoch dymu a pary rozbehla po trifóriu a s každou obrátkou naberala rýchlosť.

Gardisti ten diabolský vynález dobre poznali z bitky troch kráľov pri Slavkove. Je to pojazdný kempelen poháňaný parnou turbínou. A nazýva sa tak preto, že ho vynášiel najvyšší uhorský kráľovský mechanigromant Johann Wolfgang von Kempelen, takisto ako vražedného šachového Turka.

Katedrála zostáva už viac ako tri stáročia nedostavaná, z priečnej lode stojí iba východná stena prelomená oknami, hlavná loď je zaslepená tehlovou stenou. A práve sem kempelen mieri. Jánošík sa ešte obrátil v sedle a veselo zamával na Chodov: „Žíte si tu blažene, trkvasi!“

Potom pustil paru na doraz a rozbehol guľu na plné gule. Kempelen prerazil priečku ako papierový lampión, chvíľu svištal vzduchom a ako zaberá naprázdno, roztočil prstenec šialenou rýchlosťou. Skĺzol sa po prehnutej streche Wohlmutovho hudobného chóru, príhodne pristavaného pred katedrálou, opäť letel vzduchom, urobil niekoľko skokov po nádvorí, nakoniec prerazil kordón stráží v Matyášovej bráne a ukrytý v oblaku prachu zmizol za ohybom cesty za Strahovským kláštorom.

Náčelník Chodov si počúchal jazvy, ktoré mu križovali celú tvár, teraz očervenela od námahy a zlosti. Z pier mu pritom skanula temná kliatba v čistej bulačtine: „Haby tě Divišův hrom hudeřil! Šak ešče huvidíme, hdo tady bul debil...“

Akoby na potvrdenie jeho slov zo strechy spadol vykývaný kamenný chrlič v tvare kakajúceho démona priamo na temeno žobrása sediaceho na schodoch katedrály. Vyrazené bulvy mu plesli do klobúka na kolenách a vyčítavo hľadeli do svojich bývalých jamôk.